

тила с твърдата си ржка. Огънят угасна.

Пулгар разхвърля на различни места клончетата, които бяха донесли, напръскани с катран и поиска фитила. Никой не отговори.

— Глухи ли сте? Искамъ огъня, побързайте! изръмжа той.

— Огънят угасна, отговори с низък глас Тристанъ дьо Монтемейоръ.

— Какъв огънят угасна? Ти си направил нарочно това, предателю!

Пулгар не можеше да сдържи гнева си. Подлецът, нещастник! Ако не беше ти, Гренада щеше да изгори тази нощ, ти ми открадна славата! И Пулгар се хвърли върху другаря си и му разсече лицето с камата си.

— Успокойте се, господарю, каза Единъ от кониците на име Диего ди Баена. Азъ ще намърся огъня!

— Ако направиш това, каза Пулгар, ще ти дамъ чифтъ в мове!

Баена взе едно клонче и се върна при джамията. Свещта още гореше предъ портата. Той запали клончето и тръгна назадъ тичешкомъ; вече наблюдаваше, когато се сблъска с единъ човък: той беше нониния пазачъ. Преди той да успее да извика, Баена му забодя ножа си въ гърдите. Човъкът се струполи с силен викъ. Пулгар и другаритъ му го чуха, бързо отидоха при конетъ си, възседнаха ги и бързо избягаха по сжщия път по който бяха дошли. Шомъ избязоха отъ канала, безъ да ги е грижа, че може да ги откриятъ, тѣ се спуснаха въ галопъ презъ полето.

Следъ четвъртъ часъ лудо препускане, тѣ се спрѣха въ една горичка отъ маслинови дървета. Мокри и потни, смаяни, че тѣй евтино сж се отървали, конниците дадохъ воля на радостта си. Но Пулгаръ беше лудъ отъ яростъ. „Безъ изневѣрства на този подлецъ, мислѣше той, Гренада сега щѣше да бѣде въ агония. Небето щѣше да се осветли отъ огромния пожаръ. Този човѣкъ ми взе нѣщо повече отъ живота — той ми попречи да извърша най-необикновения подвигъ на свѣта“.

Изтощени отъ умора, но радостни отъ мисълта, че добре сж изплашили мавритъ, конни-

Какъв гордъ видъ имаше Кумачай Наозане сж каската си, ризницата, изобщо сж цѣлото си рицарско облѣкло.

Той живѣеше презъ първата половина на XII я вѣкъ.

Когато минаваше по улицата, за него казваха:

„Този е първиятъ войникъ на Япония“.

Винаги го бѣха виждали да се хвърли прѣвъ върху неприятеля, безъ да се бои отъ смъртъ или отъ страдания, удръщъ налѣво и на дѣсно сж бързия си, като мълния мечъ. Винаги го бѣха виждали дори изоставенъ отъ другаритъ си, дори покритъ сж рани, да се бие, докато побѣди.

Единъ път, за да привлѣче вниманието на неприятеля той сложи въ колчана си блѣстящи клони отъ цѣфнала слива.

Другъ път той получи отъ господаря си една каска и единъ пакетъ рѣдѣкъ тамянь. Той изгори тамяна въ каската и поржча да кажатъ на господаря:

„Ако узнаете, че неприятелъ е взелъ една глава, мислѣща на тамянь, знай е, че Кумачай Наозане се е билъ до край“.

Той обичаше да казва: „Човѣкъ не живѣе дълго време, но името му пребждва въ вѣковетъ“.

Въ стражението при Ики-Нотани, Кумачай извърши чудеса

цитъ се върнаха въ келера. Пулгаръ отиде въ черквата, колѣнчи и каза:

— Ето ме, всемогща Богородице, влѣзохъ въ Гренада и ти дадохъ голѣмата джамия, но не можахъ да изпълня останалото отъ обѣта си. Направи ме да умра, но нека заедно съ мене умре и клетника, който ми измѣни, за да отиде веднага въ ада!

Но Фернандо Перецъ дель Пулгаръ не умрѣ тогава. Следъ две години той влѣзе въ Гренада сж кралица Изабела. Той почива тамъ, на мѣстото дето прикова сж камата си пергамента сж молитвата на Богородица. На надгробния му камѣкъ има надписъ: „Тукъ е погребанъ прекрасния рицаръ Фернандо дель Пулгаръ, синьоръ дель Саларъ, който завладѣ тая черква тогава, когато този градъ принадлежеше на мавритъ. Той умрѣ на XII августъ М. Д. XXXI.“

Къмъ края на битката, той се намѣри срещу единъ страненъ войникъ.

Той беше много младъ благородникъ, изящно облѣченъ, яхналъ тъмно червенъ конъ. Той държеше въ ржката си предмета, който му беше найцененъ — не го беше оставилъ дори и за да влѣзе въ бой! — бамбукова флейта, падена му нѣкога отъ баща му, и на която той знаеше прекрасно да свири.

Дори преди да влѣзе въ боя той съчини нѣколко стиха за прощаване сж живота; тая малка поема е у него, тя възпѣва прелестта на четиритъ годишни времена и съобщава, че тѣлото му скоро ще бѣде погребано подъ мѣха на Ики-Нотани.

Кумагай извика на странния си противникъ:

— Предизвиквамъ те. Ела да си премѣришъ силитъ сж първия войникъ на Япония, Кумачай Наозане.

Младежътъ отвърща на предизвикването, изважда сж бята си и спуща коня си срещу коня на Кумачай Наозане.

Двамата войници се сблъскаватъ и двамата падатъ отъ конетъ, търкалятъ се единъ върху другъ. Но стариятъ войникъ надвива бързо слабия си противникъ, изважда мечъ си за да му отрѣже главата... Повдига маската му и изведнѣжъ усѣща, че го обзема чудно вълнение... Той мисли: „Какъ да вдигна мечъ върху това благородно дете, толкова младо и хубаво?“

И го пита:

„Каж ми чий синъ си ти?“

— Защо ти е да знаешъ? Побързай само да ме ударишъ.

— Ако те убия и знаа кой си, ще се погрижа за тѣлото ти.

— На злото трѣбва да се отвърща сж добро, отговори младежътъ. Ти ще ме убиешъ, а азъ ще ти дамъ възможность да се прославишъ сж победата си... Синъ съмъ на съветника майсторъ на императорскитъ постройки Цунемори. Казвамъ се Ацумори. На шестнадесетъ години съмъ.

— На шестнадесетъ години! Колкото моя синъ!

Кумачай изпитва растяща симпатия къмъ тоя младежъ, която му напомня неговия синъ, раненъ въ боя сжщата сутринъ.

Как да те убия сега? Искамъ да те спася. Ще те

Огърлица и гривна

Приятно ще ви бѣде да си направите сама тая огърлица и гривна. Изберете едри порцеланови мъниста сж два хубави цвѣта — жълто и бѣло, синьо и бѣло, или пѣкъ черно и бѣло. Нанижете на здравъ конецъ еднакво число мъниста за вѣско кръгче. Преди да завържете, провирайте ги едно въ друго.

Набавете си най-интересния романъ на Едгаръ Уолесъ „Неуловимиятъ“ цена 12 лв. Доставка издателство „Книга“, ул. Царица Йоанна 18, София.

оставя да избѣгашъ...

— Не, отговаря Ацумори. Срамно е за единъ войникъ да бѣга.

Кумагай размисля... Да остави да избѣга такъвъ противникъ, значи да изгуби за винаги славата си на непобедимъ войникъ... И после, дори и да освободи Ацумори, той пакъ нѣма да се спаси; ще срѣсне други врагове, които ще го убиятъ и нѣма да отдадатъ почести на тѣлото му...

— Искяхъ да те спася, казва Кумачай сж глухъ гласъ. Но какво да сторя? Далечъ си отъ приятелитъ си, обграденъ отъ врагове, отъ които не можешъ да се спасишъ...

Не ме е страхъ отъ смъртта, каза Ацумори.

— Ще се моля за твоето спасение презъ остьтъка на моя животъ, каза Кумачай.

И сж стиснати жѣби, затворени очи, едва сдържайки сълзитъ си, той отрѣза главата на хубавия младежъ.

Следъ сражението, Кумачай накаръ да изпратятъ на родителитъ на Ацумори тѣлото и главата на синъ имъ, флейтата и поемата намѣрени у него.

Кумачай често бѣ убивалъ

Атанасъ Черкезовъ — да съобщи адреса си за да му пратимъ исканитъ книги.

Решение на задачитъ отъ брой 27

1. Умствена гимнастика. Слугинята не е могла да отвори кутията и му препрати писмата, понеже писмото въ което госпо. дарѣтъ ѝ е пратилъ ключето, е било пуснато пакъ въ заключената кутия.

2. По колко лева? Иванъ е ималъ 50 лв., а Андрей 30 лв. Решили правилно задачитъ отъ брой 27

Райна Вл. Боева, София; Кругеръ Стояновъ, София, Иванъ Кумчевъ, Пловдивъ; Никола Р. Кереняковъ, София; Хр. Д. Христозовъ, гара Раковски; Морски вѣлкъ, Хармали; Иванъ Г. Ганчевъ, Бояна; Христо Йорд. Голчевъ, Пловдивъ; Василь Коркечки, Кюстендилъ; В. Златаревъ, Ямболъ; Александъръ Ивановъ, Русе; Ив. и Георги М. Пенчеви, Сливенъ; Банчо Р. Бановъ, София; Бориславъ Т. Атанасовъ, София; Г. Кънчевъ, Ст. Загора; Кирилъ Ив. Милевъ, София.

Пожребий наградата се падна на Василь Коркечки, Кюстендилъ.

презъ време на войнствения си животъ. Но следъ битката при Ики-ножани, жестоки угризения измѣчваха сжрдцето на стария войникъ.

Той вижда непрестанно да се явява предъ него сѣката на хубавия младежъ, убитъ отъ него.

И непрестанно му се струва, че вижда по ржцетъ си кръвта на Ацумори.

Тогава той далѣ обѣтъ да не убива вече, никога вече да не носи оржие.

Той се оттегли въ Кнсто въ храма на Киродани, дето ще прекара остатъка отъ живота си въ молитви за храбрата си жертва.

И той хвърли оржията си въ езерото на градината, която згоубикаля храма.

И презъ цѣлия остатъкъ на живота си, той ще размисля върху думитъ на Буда:

— Единъ човѣкъ не е благороденъ, ако е каралъ да страдатъ живи същества. Само онзи, който е билъ милостивъ къмъ тѣхъ, е благороденъ.

Четете в. Пжтека

чината.

Кармо направи като него и каза на испанеца:

— Ако искате, направете сжщото.

Донъ Рафаеле измѣри сж погледъ височината и се спусна и той.

— Сега да, бѣгаме, като зайци, право въ лодката.

Сж единъ скокъ тѣ минаха презъ градината, отвориша единъ плетъ отъ кактуси и се спуснаха изъ една пуста уличка.

— Донъ Рафеле, води ни до насипа, помоли Кармо.

Вѣпрѣки кржглиятъ коремъ, плантаторътъ сж затича, сякашъ дяволътъ го гонѣше.

За по-малко отъ петъ минути тѣ стигнаха до насипа, дето стоеше лодката подъ разрушената крепостъ.

Той взе една ракета, качи се на една стена и я запали. Въ това време Ванъ Щилеръ и донъ Рафаеле разгънаха платната на лодката.

Едва ракетата избухна въ въздуха и въ морето, къмъ северъ, една свѣглина процеди мрака после изчезна.

— Това е Морганъ, извика Кармо и бързо се качи въ лодката.

— Въ открито море, другари!...

Шомъ се отдалечиха, чуа единъ гласъ, който викаше:

— Ето ги!... Стреляй!...

Четири или петъ изстрела екнаха къмъ плажа.

— Лека нощ!... викна Кармо Карай къмъ входа на пристанището, Ванъ Щилеръ!

Вѣтърътъ беше доста силенъ, лодката се отдалечи бързо; откъмъ насипа се чуа още изстрели.

Когато лодката стигна до входа на пристанището, една черна маса мина на по-малко отъ триста метра отъ тамъ.

— На помощъ, братя пирати!... — изрева Кар-

мо. — Гонятъ ни...

Корабътъ се обърна изведнѣжъ и единъ гласъ отговори:

— На борда, Кармо!

Лодката дойде до кораба, близо до стѣлбата, която веднага спуснаха. Плантаторътъ и пиратитъ веднага се качиха. Единъ човѣкъ ги чакаше: той беше Морганъ.

— Е? — попита той.

— Заминалъ, — отговори Кармо.

— Кога?

— Днесъ.

— За кжде?

— За Шагръ.

— Добре, — отговори капитанътъ. — Ще идемъ да го гонимъ въ Панама.

Следъ четири дни военниятъ бързоходенъ корабъ на Морганъ влѣзе въ малкия заливъ на Костенурката.

Този малък островъ беше гнѣздото на прочутитъ пирати отъ Мексиканския заливъ, които бѣха обявили безпощадна война на испанцитъ за да отмъстятъ за безчовѣчното унищожаване на индийцитъ, извършено отъ първитъ завоеватели.

Неочакваното връщане на адмиралътъ, когато смѣтаха за мъртавъ, произведе дълбоко вълнение между пиратитъ, които се възхищаваха отъ бившия помощникъ на Черния Пиратъ, за неговата смѣлостъ.

Новината за превземането на Маракайбо, за освобождаването на госпожица дѣво Вентимилъ, за опустошението на Гибралтаръ, разрушаването на испанската флота, пристигна въ Костенурката, донесена отъ другари на Морганъ, които, по-щастливи отъ водача си, бѣха сполучили да се прибератъ на сигурно мѣсто, заедно сж задигнатитъ богатства.

Изчезването на адмиралския корабъ, на кой-

то беше и госпожица дѣво Вентимилъ, причини голямъ страхове и мнозина отъ пиратитъ най-последовѣрваха, че корѣбътъ е изчезналъ въ Караибското море.

Връщането на смѣлия пиратъ биде поздравено сж радостъ.

Едва корѣбътъ спрѣ между гемиитъ, които се трупаха въ малкия заливъ и най-прочутитъ морски скитници бѣха вече на борда.

Тамъ бѣха гродели, който по късно се прочу сж превземането на замѣка свети Филипъ, извѣстенъ като най-страшна крепостъ издигната отъ испанцитъ: Шарпъ, Харисъ и Саукинсъ, трима страшни мъже, чийто подвизи очудваха свѣта. Витлингъ, опустошителътъ на перувийското крайбрежие; Монтобанъ, Мишенъ и много други, малко известни тогава, но които въ последствие станали прочути.

Като се научиха, че госпожица дѣво Вентимилъ отново е взета и отведена въ Панама, яростенъ ревъ екна между тия страшни мъже и мислѣтъ да опитатъ голѣмото предприятие, замислено отъ Морганъ, проникна въ всичкитъ мозѣци.

Завладѣването на този голѣмъ градъ, богатството на Перу и Мексико, отдавна мамѣха тия горди морски скитници, свикнали да не признаватъ никаква прѣчка. Разстоянието и мъжнотитъ които можеха да срещнатъ при преминаването на провлака ги бѣха сдържали до тогава.

Като чуа, че Морганъ предлага този голѣмъ походъ, никой не направи никакво възражение.

— Тамъ, заключи пиратитъ, ние не сѣмо освободимъ госпожица дѣво Вентимилъ, която се поставила подъ закрилата на нашия мечъ, но сж намѣримъ и нечувани съкровища, които ще обгататъ всички ни.

(Следва)